

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΪΔ, ΜΠΟΥΤΕ.

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ...

κρυία Τρεσσώ άκούστηκε το άκουστικό στη θέσι του και γύρισε στο σωλήν.

—Πούς ήταν από τηλέφωνο; και την ρώτησε ο σύγγός της, που κάπνιζε επιχρισμένο το ποφού του πλάι στο άνοιχτό παράθυρο.

—Τηλέφωνος ή κόρη μας, ή Σιμόνη. Κάτι της συμβαίνει...

—Τι πρόβλημα; Τι έχει; ...

—Δέν ξέρω... Μά θα έρθη άμέσως. Μου είπε μονάχα: «Έγώ είμαι, μαμά. Θέλω να σε ιδώ άμέσως, καθώς και τόν μπαμπά... Δέν είνε κανείς άφορμοςτος, θέλω όμως να σάς ιδώ. Περιμένετε με στο σπίτι, ξετασά άμέσως». Το πολλά μας έξακολουθεί να λέν άκόμα στο σπίτι, όπως όταν την είχαμε έδω, μαζί μας...

—Τι να της συνέθη άραγε; Χθές πέρασε όλη της τη μέρα στο Μαρού, στους Ντουλαντιέ, μαζί με τόν άνδρα της, μιá χαρά... Τι τρέχει;

—Μην άντιστρέψις. Έκανε με παραγμένη φωνή ο κ. Τρεσσώ. Θάρη σέ δέκα λεπτά και θα άρθομαι...

—Φοβάμαι... Μήπως ο άνδρας της; ...

—Τι λές τώρα, τρελλή είσαι; Ο Ραϊμόνδος είνε λαμπρό παιδί, δόξα νάχη ο Θεός! Κι' ή κόρη μας είνε πολύ επιτυχισμένη μαζί του. Μονάχα που την έχουμε παραχαϊδέσει... και τό έλάχιστο φράνκο...

—Τό έλάχιστο; Τι μιάς λές! Την ξέρω για την κόρη μου... 'Αλλά, νάτην, αυτή θάνα... Σιμόνη, μαρούλια μου, τι συμβαίνει; 'Α τ' τη στιγμή που τηλεφωνήσες, άνησυχούσε υπερβολικά.

Η Σιμόνη δέν άπάντησε άμέσως. Φύλησε τη μητέρα της και τόν πατέρα της κι' επιτέλους, με φωνή τραγμένη, άρχισε να τούς λέν:

—'Ηθελα να σάς δω και τούς δυό... Πρόβει να σάς τα πώ... 'Έχω άνάχη να με συμβουλέψετε... Πρόκειται για τόν άνδρα μου...

—Όχι δά! φώναξε ο κ. Τρεσσώ.

—Ναί, ξεπολούθησε ή Σιμόνη. Φιλονεύσησα! Είνε καιρός τώρα που τακωνόμαστε, δέν σάς είπα όμως τίποτε, για να μη σάς στενωχώρησω. 'Εξ άλλου ντεκόνομα να σάς τό πώ... 'Εχομε άρχισε τούς κανονίδες από πέρι. 'Αρχίζαμε από τά πιο άσημαντα πράγματα... 'Ενα έπιπλο, που έκεινος τό ήθελε στη μιá θέσι, έγώ τό ήθελα στην άλλη... 'Εγώ δέν υποχωρούσα, από ούτε κι' αυτός, και δός του γράφια... 'Επίσης κάθε φορά που άγορίσα να γυρίσω σπίτι, μου έκανε σιγνές... Μιά κι' αυτός άρχει πολλές φορές με τίς δουλειές του... 'Έχο, λοιπόν, κι' έγώ τό δικαίωμα νομίζω ν' άρρώσω...

Τού τό είπα, μη τού κωροάρησε. 'Επειτα τακωνόμασε και για τά φορέματά μου. Τά βούρασε πολύ άνοιχτά, πολύ έλαφρά... Φοβάται, λέει, μην κρυώσω... Δέ βουραίσει, όμως, έπί τή ζέλεια του τά λέει έλ' αυτά... Αυτό τό βούρασε γελού, πολύ γελού... 'Έχο, νομίζω, τό δικαίωμα να ντύνομαι όπως μου άρέσει. 'Αλλοίως, δέν θ' άξέζε τόν γάμο να παντρευτώ... Τά ίδια γίνονται κι' όταν βγαίνουμε έξω τό βράδυ... 'Εκείνος προτιμά τό σκούρο ρεστονάζ, για να καλοτοπώ, κι' έπειτα τά έλαφρά θέατρα, επιθεωρήσεις κι' άπεροτοπίδες, ενώ ήμενα κι' άρέσκων τά εθώμα ρεστονάζ με μουσική, με ταγγάνους και τά σιβατά θέατρα. Κάνω λοιπόν νούτρα, εκείνος άνάθει και τακωνόμασε πάλι. Και τό γερότερο άπ' όλα είνε που δέν έννοεί να καταλάβη ότι ποιν παντρευτώ είχα φίλους, γνήσιμους που δέν υποσχόσασα να κάνω πός δέν τούς ξέρω. 'Ε; Λοιπόν, γλέε, στην έξοχή, στους Ντουλαντιέ, παίσαμε τέχνες, χορούς. 'Ηταν εκεί κι' ο 'Ιάκωβος, τόν θυμάστε, καλέ, τόν 'Ιάκωβο Νανγίε; Είνε ο παιδικός φίλος μου... Χόρευε τόσο πολύ που με ξανάειθε... 'Έκανε σάν τρελλός... 'Ε, λοιπόν, ήταν γυρισμασά σπίτι, ο Ραϊμόνδος μου έκανε μιá σαφή...άπειροίσατη! Μάλιστα, μιá σαφή, που καήθηκε ως τά υσάναντα. Δέν τόν είπα δει ποτέ σέ τέτοια κατάσταση! Φαντάσθηκε πως άπεροτόσα ένώ με τόν 'Ιάκωβο! Φώναξε, ξεφώνισε, σασοσία, κακό! Φωνάζε τού άπάντησα κι' ένώ όπως τού τολούσε και σίμπερα τό ποιά δέν είπαμε ούτε γαληνέσα... Λοιπόν... Λοιπόν... Αυτό είνε!

'Επεσε άποκαωμένη σέ μιá πολυθρόνα... 'Η Σιμόνη έπεσε άποκαωμένη σέ μιá πολυθρόνα...

να κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς...

—'Α! μ' αυτό είνε πολύ!... Θα τού μίλησω έγώ αύτού τού κυρίου, που σέ κάνει και κλαίς! είνε άγαμέμιος ο κ. Τρεσσώ.

Με μιá της όμως κίνηση, ή κ. Τρεσσώ επέβαλε σιωπή και στους δυό. Είχε άκούσει την κόρη της με μεγάλη προσοχή κι' ύπεφρεσε που την έβλεπε να κλαίη. Κατόρθωσε όμως να διατηρήση την ψυχραιμία της. Πήρασε τη Σιμόνη και της πήρε χαιδευτικά τά χέρια.

—'Οι! αυτά δέν έχουνε καμιά σημασία, άγαπούλια μου, της είπε. 'Απολύτως καμιά. 'Εγώ ζώ μονάχα για την ετιγία σου... Κι' έγώ ξέρω μονάχα πώς μου χόστισε που έφυγες από κοντά μας... 'Αλλά σ' άγαπάω για σένα κι' όχι για τόν εαυτό μου... Θα ήμωνα γελούτα κι' άξιοκατάριτη άν ήθελα να παραστήσω την πεθερά και να τ'αράξω την ετιγία σου... Τό ίδιο και τώρα θα ήμωνα άξιοκατάριτη, άν δέν σου έδειχα την κατάσταση όπως είνε πραγματικά. Πήρες έναν άνθρωπο λαμπρό και άξιόλογο, με πολλά προσόντα...

—Τι λές, μαμά;

—Ναί, παιδί μου, με πολλά και μεγάλα προσόντα, που σ' άγαπά πολύ... Γι' αυτό πρέπει κοντά του να είσαι επιτυχημένη και ήσυχη. Για να τό έπιτύχης αυτό, κονσό μου παιδί, φράνει να τό θέλγης μονάχα... και να δείξης και λίγη...διπλωματία. 'Όταν ήσωνα στα χέρια μας, έλα ήταν δικιά σου. Μά τώρα τά πράγματα άλλαξαν λιγάκι. 'Έχει κι' ο άνδρας σου θέληση και πρέπει να έξη... Γιατί λοιπόν να τό εναντιώσασ; Γιατί, καλά και σώνει, νάξης πάντα τό δικιο;

—'Αλλά όταν, μαμά μου, έχω πραγματικά δίκο; είνε ή Σιμόνη με παρόνοια.

—'Εδώ σέ θέλω! Νομίζεις πως έχεις δίκο, αλλά κι' ο άνδρας πάλι νομίζει κι' αύτός πως τό δίκο είνε με τό μέρος του. Τι σέ μέλλει έσέ να ένε άλθιέρα αύτό ή δέν είνε; Με τό μέλι τρώγεται τό ψωμί... Με τό μέλι... Σε κάθε, λοιπόν, διαφορά με τόν άνδρα σου, πρέπει να υποχωρήσης λιγάκι, πολύ λίγο, μη σταλτόμα... Μά θα κάνης την υποχώρησι με τέτοιο τρόπο, ώστε να φραίνεται πως θυσιάξασα. 'Ετσι έκείνος θα υποχωρήσέ εκάτω άλλα ζητήματα. 'Αρχίζεις να γυρίσες ένα βράδυ; Χορής να περμύνεις να σου κόνη εκείνος παρατήρησι, θα τού πές πώς ήσων στενωχώρημένη στο δρόμο, που τόν φαντάσθων ν' άνησυχή! Βούρασε τό φρούμα του άνοιχτό; Κλείσε το μιá στάλι με μιá γουσίη καορίστα στο λαύο, άνεποθήμα, βέβαια! 'Εκείνος όμως θα βαναποθήβη. Πρέπει μάλιστα να τό βάλης και με τη μούστρα σου, που έχει αυτή την έλευνή μαρία να σου φράνην τόσο άνοιχτά, τόσο ξεταπώτα, τά φρούματα... Χόρευες πολύ με τόν 'Ιάκωβο ή κι' έγώ άλλο παιδικό σου φίλο; 'Αν σου κάνει την παρακοχή παρατήρησι ο άνδρας σου, έσύ θα μείνης κατάκλητη και θα τού πές γελούτα την ήλθεια: «—Τι λές; Μά αυτός είνε ένα άσημαντο παιδαρέλι... Λέν μιλάς σοβαρά... Χορεύεσαι μαζί από παιδικά δέκα γρόνον!...». Καί την ποσική φορά χόρευε και με μερικούς άλλους, όχι όμως διαρκώς με τόν ίδιο! Σου φράνω μερικά παραδειγμάτα από τά περιστατικά που μετ' άνέστρεψε, για να με καταλάβης καλύτερα. Είπα πολύ ελλογιές, πολύ άρελής. Κάθεσαι και τού λές ή π' σκέπτεσαι. 'Αποτηρήσης τό δικαίωμα και τις γνώσεις σου κοντά τόν γερότερο τσόπο. 'Εδώ γλεβάξεται, παιδί μου, διπλωματικά, Αθωοιστική πολιτική! 'Όλοι σφεδόν ο άνδρες νομίζουν τόν έαυτό τους δινάτω κι' έμια άδύνατα πλάσματα. Ποιες ακοιόδες αυτή του την άδύνατα να την έμεταλλεύομαστε. Καταλάβαινε τί θέλω να πώ; Νάξης πάντα τό θρος πως υποκρίσεις, ενώ στην πραγματικότητα θα γίνεται πάντα εκείνο που θέλεις έσύ! Αυτό είνε τό μυστικό της ετιγίας κάθε υναλομένης γυναίκας...

Η κ. Τρεσσώ σμασιάνησε να σιωπή. 'Εντέλει νηγάτος τό θέλμα της έπιασε πάνω στον σύγγό της... 'Απολυθούσας, με τό ποφού τον αβυσμάνο στα λαγυλά του, ο κ. Τρεσσώ είχε κασώσει άπάντω της τά κατάληπτα υψία του.

'Επείη άνατρίνασε, υδίες τόν άντρίκοσε. Είπε όδότελα λησινομία την παρουσία του. Ούτε πούσσε δη την έτοιμη κι' αύτός!... Καθώς είνε συγγασή με τά δάκρυα τής κόρης της, μέσα στην ήσια της να τόν παρηγορήσει, να την λομυρέσει, υμνασε, είνε ήσα είνε, γουέ διόλου να σωσθή έτι κάθε της λές, φτανε έλλόλοση άποκλήνη για τόν άνδρα της. Κι' όπως ήλτο, προ έτών βέβαια, της είχε κάνει

'Η Σιμόνη έπεσε άποκαωμένη σέ μιá πολυθρόνα...

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ "ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ,"

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΕΘΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ;

Ενα περιεργό άρθρο της κ. Τζίννας Λομπρέζο Φερρέρο για το μεθύσι των ανδρών και των γυναικών. Γιατί πίνουν οι άλλοι πόσιμο. Τα μεθύσια των Αμερικανικών. Όπου η γυναίκες περισσότερο από τους άνδρες.

μεθύσι των ανδρών και των γυναικών. Γιατί πίνουν οι άλλοι πόσιμο. Τα μεθύσια των Αμερικανικών. Όπου η γυναίκες περισσότερο από τους άνδρες.

ΙΑΤΗ η γυναίκες πίνουν λιγότερο κρασί από τους άνδρες ; Δεν οσφ φαίνεται περίεργο ; Κι' ωστόσο, δεν έχετε παρά να διαβάσετε το ακόλουθο άρθρο της κ. Τζίννας Λομπρέζο Φερρέρο, η οποία έγραψε γιατί συμβαίνει αυτό.

«Σ' όλες τις χώρες και σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη, τόσο στα ξηρά όσο και στα υγρά κλίματα, ο άνθρωπος σ' όλες τις εποχές ζήτησε απ' το ζυδο ή φυσικό βασιλείο οσίδες, τις οποίες να μπορεί να μεταβάλει σε διεγερτικά. Από τους πιο πρωτόγονους χρόνους άζακια κι' οι πιο άγριοι άνθρωποι, βόρην τον τρόπο να παρασκευάζουν τα διεγερτικά αυτά, που αρχίζουν από το κρασί και φτάνουν μέχρι της κοκκίνης χωρίς έννοια να έχουν ιδέα χημείας ! Μά το σπουδαιότερο δεν είναι αυτό. Έκείνο που κινεί την περιέργεια, είναι το ότι η χρήση πάντα αυτών των διεγερτικών περιορίστηκε μόνο μεταξύ των ανδρών. Πώς έζηγεται λοιπόν αυτή η διάθεση του άνδρος, να δέη αιδωνίας να μεθάει ;

«Στο βιβλίο μου «Η Ψυχή της Γυναίκας» απέδωσα αυτή την έγκραμια στη δραστηριότητα της γυναίκας και στην ευχαρίστηση, που της χαρίζει αυτή άαρηχία ή δραστηριότητά της, η οποία δεν αφήνει να γεννηθή μέσα της ο πόθος της μεθης.

«Στο κεφάλαιο μάλιστα της χειρωνακτικής εργασίας ανέφερα ότι η δουλειά κάνει τη γυναίκα να προσφύλλεται από το οινόπνευμα και να μη καταφέρει σ' αυτό, όταν σκεφτείται πολύ ή όταν στενοχωριέται.

«Η έξηγησις όμως αυτές δεν είναι άαρηχία. Γιατί δεν πίνει η γυναίκα ποτ' δεν εργάζεται ; Γιατί η δουλειά να μη κάνει και τον άνδρα να ξεχάη το κρασί ; Γιατί ο άνδρας ν' αγαπάη τόσο τα διεγερτικά, ώστε μοιολόη λατρεύει την άανάστη, πολλές φορές υποβάλλεται σε τρωμερούς κόποις, για να υποσείη το πού οινόπνευμα ; Πώς ο άνδρας, ο οποίος έχει τόσο λεπτό γούστο, φτάνει στο σημείο να πίνει σίσιτο του κωνίτην ή πετρέλαιο, όταν δεν μπορεί να βρή τίποτε άλλο για να μεθίση ; Τι ζητάει ο άνδρας στο βάθος του ποτηριού του κρασιού ;

«Όχι, βέβαια, τη νοστιμιά του ίδιου ατόφ, μα τη διέγερση και τη λήθη... Θέλει να ξεχάση ! Καταφεύγει σ' αυτά τα οινόπνευμα, που σε μερικά χρώμα τα όνειράζουν εθείας, γιατί είναι ικανά να του διεγείρουν την φαντασία και να τον μεταφέρουν σ' ένα κόσμο διαφορετικό από εκείνον, στον οποίο ζή, σ' ένα κόσμο πιο σύμφωνο με τους πόθους του. Το κρασί του δίνει την αταλαγία ότι ζή πραγματικά μέσα στον κόσμο της φαντασίας του.

«Η φαντασία είναι το μεγαλύτερο καλό, που μά χαρίζει το πνεύμα μας και η ζωή. Είναι μια αταλαγία, η οποία μπορεί σ' άλλωθ σαν μ' ένα κτύπημα ένδ-μαρσιού ραβδιού, τη σοφία των πραγμάτων.

«Έτσι, ο άνδρας, όταν πίνει κρασί, φαντάζεται τον έαυτό του εύτυχημένο, έαυτο κι' αν δεν έχει να φάη, κι' ότι τον άγαπούν, ένδ στην παρμηλατικότητα άδιαφορούν γι' αιδόν. Τέλος ότι είναι πλούσιος, αν και είναι ο πιο δυνατισμένος απ' όλους τους άνθρωποις.

«Μά η ζωή της γυναίκας είναι τόσο εύτυχημένη, ώστε τρωμερούς αυτή τη χαρά, που μπορεί να της χαρίση το οινόπνευμα ; Βέβαια, πολλές φορές αισθάνεται κι' αυτή την έπιθυμία να ζήση σε μια άτιμωραφία

σπηές για το ντεκολτέ φορέματα, για τις παραξενιές της και για διαφορούς ξανθούς και μελαχροίνους Ίακωβους Ναγιγίς...

«Έτσι, λοιπόν, μέσα σε μια στιγμή, του φανέρωσε το μυτικό μίξ σφηνικής συμφωνίας, που κράτησε τριάντα όλόκληρα χρόνια... Και αυτός ροδούσε τώρα με το νου του ως που άραγε να είχε φτάσει η περίφημη διπλωματία της !..

«Τότε η κ. Τρεσπό άνασχεσε μ' άδιαφορία τους δίμους της : —Δεν βαριέσαι ! ελε από μέσα της. Τώρα πει αυτός δεν λογαμάζεται !..

«Όστόσο, όταν σε λιγάκι μείνανε μόνοι οι δύο τους, του είπε : —Έτσι έπρεπε να την συμβουλέψω την κόρη μας, γιατί έχει να κάνει με κείνον τον στραβοκέφαλο τον Ραϊμόνδο... Νάχε κανέναν λογικό άνθρωπο...

«Ό ! Άστα, άστα, να ζήσης ! Μη λές τίποτε περισσότερο, σε παροκαλώ...

«Τότε έκείνη τον κίτταξε κατάματα και του έλε με σοργή, σχεδόν με τρωμερότητα :

«—Ε, λοιπόν ; Μήπως έχως παράνομο ; Άσχημα πέρασε τριάντα χρόνια μαζί μου ; Δεν σ' έχω πάντα εύτυχημένο ; Μονάχα αυτό έχει σημασία στη ζωή !..

αταλαγής και όνειρου, μα το κρασί δεν μπορεί να την κάνει να δημιουργήση αυτή την άτιμωραφία. Η φαντασία της γυναίκας μένεται μοναχά από τα πράγματα, τα οποία την περιβάλλουν. Η γυναίκα είναι περίεργη. Είπε περίεργη, γιατί ότι βλέπει και προσέχει διεγείρει τη φαντασία της, όπως το οινόπνευμα τη φαντασία του άνδρος.

«Όρίστε ένα παράδειγμα :

«Μιά νέα κάθεται στο παράθυρό της, όταν άξαφνα βλέπει ένα κοριόφ νέο να περνά από το δρόμο της. Ο νέος αυτός έχει την έμφάνιση του πιο εύχαριστημένου από τη ζωή του και περπατάει με βήματα σταθερά και γρήγορα. Πηγαινει στη δουλειά και δεν σπρωξει διόλου το βλέμμα του πρós το παράθυρό της νέας. Ούτε την προσέχει καθόλου. Αυτό, όστόσο, δεν έμποδίζει τη νέα να κάνει με τη φαντασία της ένα σωρό όνειρα. «Πού πάει άραγε αυτός ο νέος ; Στο γοαριό του ή στη μηνηστή του ; Είπε όμορφη η γυναίκα που άγατάει ; Άν με θέλας, θα υποσείσε ίσως να μ' αγαπήση ; Φαίνεται τόσο καλός...». Ήταν άαρηχία, καθώς βλέπετε, να περσή ένας άνδρας, ο οποίος ούτε την προσέχει καθόλου στο παράθυρό της, για να ξεχαστή αυτή η νέα και να ζήση λίγες στιγμές μέσα σ' ένα όνειρο, στο όπαιο ο άνδρας δεν θα μπορούσε να ζήση, άζομη και με το οινόπνευμα !..

«Μά γιατί να μεθίση με οινόπνευμα, όταν μπορεί να δημιουργήση όλόκληρους κόσμους με άδωθότα μέσα ; Η ζωή της γυναίκας είναι χαρούμενη και στολίζεται από ένα πλήθος μικρές εύτυχίες, παρά τη κοινότην έπιφάνειά της. Ο λόγος είναι ότι η φαντασία της κάνει τη ζωή της πιο όμορφη απ' όσο είναι πραγματικά. Ένα από τα παράθυρα, το όπαιον βλέπει στον κοινότορο δρόμο, μπορεί να μεταβλήη από τη φαντασία της γυναίκας σ' ένα άερανο σπηικό, σε μια άνεξάντηλη πηγή χαρής και ρομαδισμού...

«Αυτό, λοιπόν, είναι ο λόγος που η γυναίκες δεν αισθάνονται τον πόθο να μεθίσουν με οινόπνευματόδη ποτά. Ο άνδρας όμως δεν μπορεί να όνειρευθί, αν δεν μεθίσει. Η άαρηχία της φαντασίας στον άνδρα βρίσκεται στην έγκεφαλική διέγερση, την όπαια του δίνει το οινόπνευμα. Αυτή είναι η μοναδική ατία σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις χώρες, ή όπαια άναγκάζει τον άνδρα να μεθάη περισσότερο από την γυναίκα.

«Υπάρχει όμως και μια έξάφηση : Η Άμερικανίδες. Τα παράδοξα αυτά κλάματα δεν υοιάζουν με τις άλλες γυναίκες του παλιού κόσμου. Από μια τελευταία στατιστική, μαθαίνουμε ότι σήμερα στην Άμερική και ειδικά στις Ηνωμένες Πολιτείες, η γυναίκες πίνουν περισσότερο από τους άνδρες !.. Και πίνουν, όχι για να όνειρευθόν, όχι για να ξεχάσουν, μα μόνο από μόδα. Δεν μπορεί να λένεται σήμερα καθός πρότε κούσια, μα Άμερικανίδα, αν δεν την ίδουη ότι καλεσιμένη της να τρελλάη από το μεθύσι !..

«Αυτό, όστόσο, έπαι άνασχεμα, είναι μια όδα, η όπαια άσφαλώς θα περσή πολύ γρήγορα. Το γεγονός όμως είναι ένα : Ότι το οινόπνευμα δίνει στον άνδρα τη χαρά, την όπαια η γυναίκα βρίσκει στην περιέργειά της, στην παρατήρησή της και στην εύχάριστη φλυαρία της. Αυτός ο λόγος λοιπόν θα έπρεπε να κάνει τις γυναίκες πιο μεγαλόψυχες απέναντι των ανδρών που πίνουν, καθώς και τους άνδρες πιο καλούς και πιο τρωμερούς πρós τις γυναίκες, που είναι ποσίονες, μα κι' έγκρατες...»

TZINNA LOMBROZO FERRERO

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

H... ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΙΝΦΑΝΤΑΣ

Ο Λουδοβίκος ΙΑ' της Γαλλίας, κατά τη νεότητά του, δεν συμπαθούσε καθόλου τις γυναίκες.

Καθώς λέγεται μάλιστα έκλαψε όταν του άνηγγειλαν τους άρραβώνες του με την Ίνφαντα της Ίσπανίας, η όπαια έντούτες ήταν νέα κι' όμορφη.

Όταν η μέλλουσα σύζυγός του έφτασε στη Γαλλία, ο Λουδοβίκος πήγε στο Μπουρ-λα-Ρέν για να την προύπαντήση, να της πη το «Καλώς έοισες».

Την υποδέχτηκε δίμω ψυχρότατα. Την φίλησε, χωρίς να της πη ούτε μια λέξη.

Έπειτα έαναύρισε στο Παρίσι για να την υποδεχθί έπισημώς και στο Λούβρο. Άλλά και στην όδοχόη αυτή, ο Λουδοβίκος έδειξε μεγάλη ψυχρότητα και έμεινε τελείως όκωνος, πρós μια που άνάγκασε την Ίσπανίδα να πη στην άκολουθία της ότι ο βασιλεύς ήταν ώρωτος, άλλ' ότι έμεινε με την κουκλα της, γιατί δεν έβγαζε μιλά απ' το στόμα του.

